

Довідка
про погодження проєкту рішення «Про перейменування
3-го провулку Добролюбова в місті Коростені без зміни нумерації
будівель»

Проект рішення розроблено: юридичний відділ виконавчого комітету Коростенської міської ради

Виконавець: Камінська Тетяна Анатоліївна, начальник юридичного відділу виконавчого комітету Коростенської міської ради, кабінет №47 вулиця Грушевського, 22, місто Коростень, тел. 9-61-35.

Доповідає на сесії:керуючий справами виконкому Охрімчук А.В.

Доповідає на засіданнях постійних комісій: керуючий справами виконкому Охрімчук А.В.

Запросити:

Розсилка: юридичний відділ виконавчого комітету, Заступник міського голови (Корнійчук В.О.), керуючий справами виконкому (Охрімчук А.В.), відділ архітектури, містобудування та земельних ресурсів.

ПОГОДЖЕНО із зауваженнями:

Пояснювальна записка
до проєкту рішення Коростенської міської ради
«Про перейменування 3-го провулку Добролюбова
в місті Коростені без зміни нумерації будівель» (шістнадцята сесія VIII
скликання) від 04.08.2022р.

Заслухавши інформацію робочої групи з підготовки перейменування вулиць та провулків у Коростенській міській територіальній громаді, взявши до уваги Протокол №4 від 21.07.2022р., відповідно до Закону України «Про засудження комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів в Україні та заборону пропаганди їхньої символіки», Закону України «Про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», ст.ст. 1, 7, 8, 9 Закону України «Про географічні назви», Постанови Кабінету Міністрів України від 24.10.2012 року №989 «Про затвердження Порядку проведення громадського обговорення під час розгляду питань про присвоєння юридичним особам та об'єктам права власності, які за ними закріплені, об'єктам права власності, які належать фізичним особам, імен (псевдонімів) фізичних осіб, ювілейних та святкових дат, назв і дат історичних подій», враховуючи рекомендації постійної комісії з питань законності, правопорядку, прав людини, розвитку громади, депутатської діяльності та етики 3-й провулок Добролюбова в м. Коростені вирішено перейменувати на провулок Харитини Пекарчук без зміни нумерації будівель.

Матеріальні чи інші витрати міського бюджету, щодо прийняття даного рішення складають виготовлення табличок на будинки по вулицям та провулкам.

Пекарчук Харитина (ур. *Тіна Ізбицька*, пол. *Tina Izbicka*), 14.10.1894, Сімферополь, Таврійська губернія — 11.03.1973, Дорнштадт, ФРН, — громадська та військова діячка, хорунжа Армії УНР. Перша жінка, яка отримала українську державну нагороду у ХХ ст. (жетон ордена Залізного хреста № 1, Хрест Симона Петлюри). З русифікованої польської родини заможних землевласників Антона та Марії Ізбицьких. Дід по матері Скальський був польським повстанцем. Батько помер у 1905 р. Окрім величезних садів довкола Сімферополя, родина мала багато землі на півдні материкової України. У 1909 році, скінчивши 6 класів гімназії, 15-річна Тіна Ізбицька вийшла заміж за полтавця Адріана Книшенка і жила з ним, доки той не був мобілізований на фронті Першої світової війни у 1914 році. У 1915 році Тіна Книшенко вступила на службу до Таврійської губернської земської управи. Одразу після Лютневої революції 1917 року взяла участь у заснуванні сімферопольської «Просвіти», українізації 32-го, 33-го та 34-го запасних піхотних полків, дислокованих у місті. Після створення 24 липня 1917 р. Українського Маршового Батальйону (курінь 34 запасного полку) і переходу його на материк, Тіна Книшенко, яка у 1916 році скінчила курси сестер милосердя, приєдналася до нього як рядова під псевдом «Степан Книшенко». У жовтні батальйон в Ізяславі (Хмельницька область) увійшов до складу 6

запасного полку, який мав поповнити корпус генерала Павла Скоропадського. Восени 1917 року повернулася до Сімферополя через важку хворобу матері. Коли 18 січня 1918 року збільшовичені севастопольські портові робітники зайняли Сімферополь і влаштували «страшну різню», дівчина дізналася, що її хочуть арештувати, і наприкінці січня втекла на Полтавщину, знищивши списки сімферопольської «Просвіти», щоб ті не потрапили до рук більшовиків. У Кременчуці Тіна потрапила до рук більшовиків, піддаючись психологічному тиску та отримуючи вимоги видати українців, яких вона знала в Сімферополі; в одну з ночей до міста увійшли союзні німецькі війська, котрі звільнили всіх політичних арештантів. У добу Української Держави Тіна Книщенко працювала в Єлисаветграді (сучасний Кропивницький) друкаркою в повітовій комендатурі та Союзі кооперативів. Присягу на вірність гетьману Павлу Скоропадському скласти не захотіла, оскільки вже присягала на вірність УНР. Пізніше вона приєдналася до новосформованого полку, де отримала посаду старшини для доручень. Під час повстання в листопаді 1918 року пішла до полку імені Івана Богуна, який сформували галичани та наддніпрянці, брала участь у боях проти більшовиків. Під час заколоту, який здійснили в Єлисаветграді робітники заводу Евольті та місцеві комуністи, Тіну разом із командиром полку й іншими старшинами заарештували більшовики, роззброївши полк; незабаром вона була звільнена, після чого разом із бунчужним і ще кількома козаками роззброїла варту кавалерійської школи, в якій сиділи старшини, і звільнила їх. В листопаді 1920 року Тіна (Харитина) Пекарчук була інтернована поляками, перебувала в таборах Пикуличі, Ланьцут, Стшалково. 15 червня 1922 року Харитина тайкома перейшла нелегально чеський кордон, влаштувалася посудомийкою в українській їдальні, пізніше — офіціанткою, заробляючи на переїзд чоловіка та на одяг йому і собі. 15 січня 1924 року Харитина вступила на «матуральні курси»; у травні 1924 року в Празі склала іспит за 6 класів реальної школи, тоді ж була зарахована до Української господарської академії (УГА) в Подєбрадах вільною слухачкою (без стипендії), навчалася на філософському факультеті. Закінчивши 3 березня 1925 р. матуральні курси, 5 березня звернулася до Сенату УГА з проханням зарахувати її дійсною студенткою, однак позитивної відповіді вона не дочекалася. Через виявлений туберкульоз легень довелося покинути навчання та переїхати у 1929 р. до Польської республіки. У грудні 1941 року Харитина Пекарчук переїхала з чоловіком до Вінниці, де організувала й очолила організацію «Жіноча Служба Україні». У 1943 році разом із чоловіком була заарештована гестапо за звинуваченням у зв'язках із партизанами; через брак доказів за кілька місяців подружжя було звільнене, після чого втекло на захід і поневірялося таборами для переміщених осіб. У 1945 році подружжя опинилося в таборі Рейнгард у Новому Ульмі (Німеччина), де Харитина брала участь у громадському житті та увійшла до жіночої організації. Від часу заснування Об'єднання Українських Жінок у Німеччині Харитина Пекарчук поставилася прихильно до організації та увійшла до неї, а оселившись у будинку для літніх людей у Дорнштадті (Німеччина), стала головою представництва організації; хворіючи останніми роками, майже втративши зір, вона не припиняла зв'язку з головною Управою. «увесь час борикаюся з різними хворобами: до туберкульозу приєдналася хворість печінки, артритизм (буває, що не можу й рухатись),

сліпота: перенесла операцію обох очей по черзі», — зазначала вона у спогадах. В еміграції Харитина Пекарчук вела щоденник. На превеликий жаль, він зник разом з усіма фотографіями. В її особовій справі, яка перебуває в Центральному державному архіві вищих органів влади і управління, є «Власноручний опис життя українки Харитини Пекарчук»: у ньому вона зазначила, що народилася в «українській родині» і постійно наголошувала, що є православною українкою.

При обговоренні на засіданні робочої групи пропозицію перейменування 3-го провулку Добролюбова в м. Коростені на провулок Харитини Пекарчук підтримали 10 членів робочої групи із 13 присутніх, 3 члени робочої групи утримались.

Начальник юридичного відділу

Т.Камінська